

Arrest

nr. 141 063 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 31 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 22 mei 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 23 mei 2008 dient hij een asielaanvraag in. Op 19 december 2008 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 29 007 van 23 juni 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing en wordt de zaak teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 27 oktober 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw tot weigering van de

vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 59 629 van 13 april 2011 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.3. Op 1 februari 2012 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *"Bewijs duurzame relatie 2 jaar, geregistreerd huurcontract, inkomsten Belg, ziektekostenverzekering"*.

Vervolgens dient de verzoeker de volgende stukken in:

- een overeenkomst voor uitzendarbeid tussen de verzoeker en de nv (...);
- een huurovereenkomst van 23 augustus 2010, afgesloten door de partner van de verzoeker;
- een attest werkloosheidsuitkeringen voor de periode juni 2011 tot november 2011 op naam van de partner van de verzoeker;
- een verklaring van lidmaatschap van de verzoeker bij de ziekteverzekering;
- twee foto's.

Op 4 juli 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 31 juli 2012. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.02.2012 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (...) Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt".

Aangezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet de betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bovendien heeft de betrokkene niet aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij voor de aanvraag als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar voor de aanvraag ten minste twee jaar kenden en elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie legt de betrokkene twee ongedateerde foto's voor. Op basis van twee foto's kan bezwaarlijk gesteld worden dat de duurzame en stabiele aard van de relatie bewezen is. Bovendien blijkt uit het rijksregister dat de betrokkene pas sinds 13.05.2011 op het adres van zijn partner staat ingeschreven. Bijgevolg voldoet de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen OP alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Artikel 40bis, §4 Vreemdelingenwet stelt dat de burger van de Unie (i.c. Belg) over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat de bedoelde familieleden (i.c. diens echtgenoot / verzoeker) tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Voorts bepaalt art. 40bis Vreemdelingenwet dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en regelmaat van zijn inkomen en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Uit de voorbereidende werken / memorie van toelichting bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, blijkt duidelijk dat de bekommernis / ratio legis inzake inkomstenvereiste neerkomt op het vermijden dat “de vreemdeling” die zich met de Belg of Unieburger wenst te herenigen ten laste van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel komt te vallen.

Overeenkomst de Europese richtlijn - alsook bevestigd in het advies van de Raad van State nr. 49.356/4 van 4 april 2011 - dient elk verzoek om gezinshereniging individueel te worden behandeld. Immers kunnen de omvang van de behoeften van een persoon sterk verschillen van persoon tot persoon.

Conform het arrest Chakroun t./ Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 van het Hof van Justitie moet deze bevoegdheid van controle van “afdoende inkomsten” zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, nl. de gezinshereniging te bevorderen en aan het nuttig effect daarvan.

Het gevolg van deze ratio legis veruitwendigt zich in de zinsnede van art. 40bis Vreemdelingenwet waarbij de wetgever stelt dat “in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

In casu is het hiermee dan ook onmogelijk verzoenbaar alsdat het verzoek om verblijfsmachtiging als partner van een burger van de Unie (middels bijlage 19ter) zoals ingediend op 01.02.2012 ongegrond wordt verklaard ... aangezien de Belgische partner van verzoeker slechts over een werkloosheidsuitkering beschikt en bijgevolg niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden van art. 40ter Vw.

Immers werkt verzoeker zelf op een duurzame basis, waarbij hij een afdoende duurzaam en stabiel maandinkomen genereert van zo'n 1.300 EUR (zie arbeidsovereenkomsten en loonfiches verzoeker - stuk 5a en 5b).

Met de werkloosheidsuitkering van diens Belgische partner t.b.v. 1.022,00 EUR (stuk 4) erbij, genereert het gezin van verzoeker een gezinsinkomen van 2.322,00 EUR waarbij nog eens een kindergeld komt van 88,51 EUR (stuk 6), zodat het gezinsinkomen op minstens 2.400 EUR komt.

Verzoeker voldoet hiermee wel degelijk manifest aan de inkomstenvoorwaarde inzake gezinshereniging zoals gesteld in de Vreemdelingenwet.

De Belgische partner van verzoekster zoekt bovendien wel degelijk actief werk. Dit blijkt ten andere ook uit het overzicht van haar werkloosheidsuitkering HVW (stuk 4). Immers tracht de Belgische partner van verzoeker zoveel als mogelijk te werken, waarbij zij af en toe mits interimcontracten kan werken, zodat in die maanden waarin zij een gedeelte heeft gewerkt, haar werkloosheidsuitkering lager ligt. Zo was zij in de maand april 2012 maar 15 dagen werkloos, terwijl zij in de maand juni wel 25 dagen werkloos was (stuk 4). Verweerder kan dan ook bezwaarlijk op een zorgvuldige/correcte manier poneren dat de Belgische partner van verzoeker niet zou bewijzen actief op zoek te zijn naar werkt, als deze zoektocht (in het huidig economisch klimaat weliswaar vaak met de moed der wanhoop) manifest uit de voorgelegde stukken blijkt !

Gezien het duurzaam en stabiel inkomen in hoofde van verzoeker - als partner van een Belg - dewelke hiermee afdoende duidelijk aantoonst NIET ten laste te vallen van de Belgische sociale zekerheid, doch in tegendeel hier zelf zijn steentje aan bij te dragen, dient zulks evident in rekening te worden gebracht bij de evaluatie van de eigen inkomsten en de persoonlijke situatie van de Belgische partner van verzoeker.

Hier werd echter op geen enkele wijze rekening mee gehouden, zodat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan en aldus kennelijk onredelijk tot zijn beslissing kwam, in strijd met de geest van de wet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verzoeker heeft tenslotte reeds méér dan twee jaar een relatie met mevrouw H.S.D., met wie hij bovendien al anderhalf jaar samenwoont (stuk 2). Reeds voor hun samenwoning had verzoeker een relatie met mevrouw H.S.D., hetwelk hij kon aantonen middels het voorleggen van foto's. Verzoeker is de 'stiefvader' van G.F., geboren (...), waar hij op heden de vaderfiguur in het gezin voor is.

Verweerder kan in dergelijke feitengesteldheid bezwaarlijk geloofwaardig stellen dat verzoeker geen 'duurzame relatie' zou onderhouden met diens Belgische partner.

Huidig middels is dan ook gegrond zodat een verbreking van de bestreden beslissing zich opdringt."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- Artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980*
- De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

Verzoeker verwijst naar de tekst van artikel 40bis en naar de parlementaire voorbereidingen van deze wetsbepalingen en houdt voor dat elk verzoek om gezinshereniging individueel behandeld dient te worden. De ratio legis van de wet zou zijn dat vermeden moet worden dat de vreemdeling die zich met de Belg of Unieburger wenst te herenigen ten laste van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel komt te vallen. Hij verwijst vervolgens naar het arrest "Chakroun" van het Europees Hof van Justitie.

De verwerende partij laat evenwel gelden dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op het arrest "Chakroun" van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie oordeelde in casu dat niet is aangetoond dat verzoekers beweerde partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verwerende partij merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verwerende partij laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In voorkomend geval dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie evenwel rekening te houden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt dienaangaande:

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bij standsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

- 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

In casu werd betreffende de inkomsten van verzoekers partner enkel een attest van de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen voorgelegd met vermelding van de ontvangen werkloosheidsuitkeringen voor de maanden juni tot november 2011.

Er werd geen enkel bewijs voorgelegd aangaande het actief naar werk zoeken van verzoekers partner.

Derhalve heeft de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie geheel terecht geoordeeld dat:

"Aangezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet de betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. "

Verzoeker verwijst naar het feit zijn partner in de maand april 2012 heeft gewerkt en slechts 15 dagen werkloos was.

Los van de vraag of met dit gegeven afdoende zou zijn aangetoond dat verzoekers partner actief werk zoekt, laat de verwerende partij gelden dat van de gegevens waarnaar verzoeker verwijst geen enkel document werd voorgelegd aan de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie bij de beoordeling van de aanvraag.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509,29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers bewering als dat "verzoeker zelf [werkt] op een duurzame basis, waarbij hij een afdoende duurzaam en stabiel maandinkomen genereert van zo 'n 1.300 EUR (zie arbeidsovereenkomsten en loonfiches - stuk 5a en b) " geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer in het bijzonder de stukken die verzoeker zelf ter staving van zijn aanvraag heeft voorgelegd, blijkt geenszins dat verzoeker zelf een afdoende duurzaam en stabiel maandinkomen ontvangt van 1.300 euro.

De stukken waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst (arbeidsovereenkomsten en loonfiches - stuk 5a en b), werden niet eerder ter beoordeling aan de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie voorgelegd.

Verzoekers kritiek kan derhalve niet worden aangenomen.

Voorts uit verzoeker nog kritiek op het onderdeel van de bestreden beslissing — dat op zich al volstaat teneinde de bestreden beslissing afdoende in feite en in rechte te onderbouwen - waarin gesteld wordt dat:

"Bovendien heeft de betrokkene niet aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs voor dat zij voor de aanvraag als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar voor de aanvraag ten minste twee jaar kenden en elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie legt de betrokkene twee ongedateerde foto 's voor. Op basis van twee foto 's kan bezwaarlijk gesteld worden dat de duurzame en stabiele aard van de relatie bewezen is. Bovendien blijkt uit het rijksregister dat de betrokkene pas sinds 13.05.2011 op het adres van zijn partner staat ingeschreven. Bijgevolg voldoet de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. " (eigen vetschrift en onderlijning)

Deze beoordeling vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

De verwerende partij stelt overigens vast dat verzoeker niet ontkent dat uit amper twee foto's bezwaarlijk het duurzame en stabiele karakter van de relatie kan blijken.

De loutere bewering dat verzoeker reeds anderhalf jaar zou samenwonen, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, nu uit het Rijksregister blijkt dat verzoeker pas sinds 13.05.2011 op hetzelfde adres van zijn partner staat ingeschreven, waaruit derhalve niet kan worden afgeleid dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag dd. 01.02.2012 één jaar heeft samengewoond met zijn partner.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, besliste tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;"

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoeker "niet (heeft) aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. (...) Als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie legt de betrokkene twee ongedateerde foto's voor. Op basis van twee foto's kan bezwaarlijk gesteld worden dat de duurzame en stabiele aard van de relatie bewezen is. Bovendien blijkt uit het rijksregister dat de betrokkene pas sinds 13.05.2011 op het adres van zijn partner staat ingeschreven. Bijgevolg voldoet de betrokkene niet aan de

voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

De verzoeker voert aan dat hij *"reeds méér dan twee jaar een relatie (heeft) met mevrouw H.S.D., met wie hij bovendien al anderhalf jaar samenwoont"* en dat hij *"(r)eeds voor hun samenwoont (...) een relatie met mevrouw H.S.D. (had), hetwelk hij kon aantonen middels het voorleggen van foto's"*. Met een dergelijk betoog beperkt hij zich evenwel tot de loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de hierboven aangehaalde vaststellingen van de gemachtigde feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door hem voorgelegde foto's, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Dat hij de stiefvader is van G.F., *"waar hij op heden de vaderfiguur in het gezin voor is"*, doet hieraan geen afbreuk.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging *"(a)angezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk"* en 2) dat de verzoeker *"niet (heeft) aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°."* Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of hij *"wel degelijk aan de inkomensvoorwaarde inzake gezinshereniging zoals gesteld in de Vreemdelingenwet (voldoet)"* en daargelaten de vraag of zijn partner *"wel degelijk actief werk (zoekt)"*, geen belang bij zijn kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De schending van de materiële motiveringsplicht, evenals van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er met betrekking tot het tweede motief van de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding en dat de verzoeker tevens geen belang heeft bij zijn kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing, kan de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) in samenlezing met het proportionaliteitsbeginsel.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitgebreid gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720) - eigen benadrukking.

Op geen enkele wijze toont verweerder aan, laat staan dat hij motiveert, of aan deze proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM is voldaan.

De proportionaliteitstoets houdt in dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op privé- en familielevens.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing van de vreemdeling dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (zie PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM Beldjoudi v. Frankrijk van 26 maart 1992).

Verweerder is perfect op de hoogte van het gegeven dat verzoeker inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd (wettelijk) samenwoont.

Verzoeker en diens partner dienen aldus manifest te worden aanzien als koppel en aldus als gezin of familie in de zin van art. 8 EVRM, zodat een zorgvuldige afweging van alle belangen in zake zich opdringt.

Verweerder vermeldt deze relatie in hoofde van verzoeker NIET in het licht van een gemaakte toets van art. 8 EVRM, doch daarentegen ENKEL en alleenlijk als negatief element alwaar hij "pas sinds 13.05.2011 op het adres van zijn partner staat ingeschreven".

Eerder dan een manifest bewezen relatie met samenwoont gedurende anderhalf jaar als positief element in de proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM in rekening te brengen, wordt zulks enkel en alleenlijk als negatief element m.o.o. weigering weerhouden.

Door - manifest op de hoogte van deze duurzame relatie, dewelke wordt beschermd door art. 8 EVRM - hier hoegenaamd geen rekening mee te houden en op geen enkele wijze de proportionaliteitstoets te maken en te motiveren, schendt verweerder dan ook manifest art. 8 EVRM, in samenlezing met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers is verweerder genoodzaakt om haar oordeel te steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

"Om de noodzakelijkheid van de beslissing na te gaan, moet men een evenredigheidstoets doen. De RvV moet aan de hand van de bestreden beslissing kunnen onderzoeken of de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenwicht bestaat tussen de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische Staat.

Noch uit de voorgelegde stukken, noch uit de motivering van de beslissing blijkt dat zo'n afweging op een ernstige wijze is gebeurd. Op basis van alle inlichtingen die de verwerende partij had gekregen, mocht verwacht worden dat dit nauwgezet zou gebeuren. (...)

De bestreden beslissing houdt een onevenredige inmenging op het privéleven van verzoekende partij in. De aangevoerde schending van artikel 8 EVRM is ernstig."

(RvV nr. 70.160, dd. 18 november 2011, T.Vreemd. 2012, p. 140)

De gevolgen moeten in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvSt. Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvSt. Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvSt. Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu hoegenaamd niet het geval.

Ook dit tweede middel komt aldus gegrond voor, zodat een verbreking zich opdringt."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 EVRM "in samenhang gelezen met het proportionaliteitsbeginsel".

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verwerende partij laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoeker voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden

aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve benadrukt de verwerende partij nogmaals dat het EHRM reeds oordeelde dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen T.V.R. 1994,(3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerping van verzoekers aanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Art. 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd.'27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu vraagt de verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er dient dan ook niet te worden gemotiveerd *“waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving”*.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij *“inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont”*, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

Bovendien leidt de bestreden beslissing niet tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra is voldaan aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont hij dit niet aan in het verzoekschrift. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging

wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN